

Ти знаєш, отам серед раю
Душа заблукала, проте
У серпні сніги над стернею
І пальці пришерхлі від стуж.
Бо небо згубило вже невід,
За небом спішилась чимдуж.
За ним на світанні заквилю,
Сніги в пелені понесу.
Отямлюсь в любові всесильна
Молитви творити ясу.
І лиш деревій озоветься,
Тремтітиме туга жива.
Ми вдвох подолали фортецю,
Дніпро вже кайдани порвав.
Тече крізь печалі прозрінням...
Мій діду, врятуй від пільми.
Я – всесвіт і плач України,
Я буду її ще крильми.
Вона всіх скарбів найдорожча...
І ген херувими тремтять.
Дрімає Поділ. Пирогоща
Малесеньких няньчить пташат.
І воском вже вилито Київ,
Де храми прадавні, як твердь.
Гукну до коней буйногрових –
Наповнена світлом ущерть.

* * *

Ген вільшини раюють славно,
Понад берегом їхній шлях.
Проступають разки прадавніх
Намистин і між днів ряхтять.
І так сторожко і тривожно,
Я вбираю сяйво живе.
І відходить усе порожне,
Бо душа доторкнулася верш,

Що з лози плів колись прапрадід,
Гоготів у печі вогонь.
До останку стоять за правду
Між брехні – золотий покон.
Після втеч – вагота повернень,
Не питаю. З Вольним журюсь,
І сумує упертий ремез,
Чую пташки малої пульс.
Чую дихання татарзілля,
Перегук святих полинів.
Ой, криваве було похмілля
Перелите в гіркі пісні.
Хай віконниці навстіж світу,
Хай стрічає поріг братів.
Бо тобою лишень горіти,
Україно, журу прости.
Бо вона розправляє плечі
І наснажує далі йти.
Понад берегом вільх вервечка
Зацілює в смерть сліди.
Зацілює крихти втоми,
Стяги піднято – бій гряде.
Вичахає старезний комин,
Віддає тепло молоде.
Щоб ще сіявсь вус над вустами
І щасливі були сини.
Ген вільшини раюють славно,
Прапрадід біля них сумний.

* * *

Терну синіють цятки,
Сходить жагою серпень.
Падають стіни й ґрати,
Бо немає повернень.
Бо не зосталось крихот,
Їх голуби зібрали.